

Пжтя слиза по стръмната урва  
между кацнали бѣли кжця.  
Отъ двороветѣ шумно се юрватъ  
любопитни деца на ята —

тѣ притихватъ предъ вратнитѣ чинно  
поздравяватъ въвъ хоръ „Добъръ день!“  
и ни гледатъ дордето отминемъ  
зачервени отъ студъ и отъ свень.

(Колко радостъ блести и ликува  
въ всѣки погледъ и всѣко лице:  
една топла невидима струя  
сѣкашъ втича въ твойто сърдце —

сѣкашъ по-чисто свети картината  
дето виждашъ ти като на длань:  
и заспалото село въ долчината  
и отсрещния снѣженъ балканъ).